

Zmizelí

Jakub Vinš

Pršelo. Kapky deště dopadaly na dlážděnou cestu a tvořily malé kaluže, v nichž se odráželo světlo z pouličních olejových lamp. Déšť bubnoval na střechy domů a vytvářel tak jakousi symfonii. Symfonii, co některým pomáhá sklouznout do říše snů a jiným zase brání v poklidném spánku. Sychravé počasí se podepsalo na vzhledu Prahy. Jindy vzkvétající město plné ruchu a radovánek teď zelo prázdnotou. Ulice byly naprosto pusté a nikdo se nevydal na podvečerní procházku. Nikdo kromě Maxe a Franze, kteří se právě vraceli domů. Ti se rozhodli využít deštivé odpoledne k tomu, aby vyklidili místnost, která se měla již za pár dní stát jejich novou kanceláří. Při úklidu objevili tajemnou knihu.

„Máš tušení, o co jde?“ pronesl Max a přitáhl si svůj dlouhý kabát k tělu, aby mu déšť nepromočil již navlhlou košili.

„Nevím,“ odvětil suše Franz, který se jako obvykle nořil hluboko do svých myšlenek. Ani tajemný nález ho nezaujal natolik, aby se vytrhl ze svého nitra.

„Třeba to je jen nějaké umělecké dílo,“ uvažoval Max nahlas. Žádnou odpověď nečekal.

Oba se zachvěli zimou, když je zasáhl náhlý poryv studeného větru a vehnal jim několik studených kapek deště do tváří. „Už abychom byli doma,“ povzdechl si Max. Z mlhy se vynořila velká vrata oddělující ulici od malého dvora, který byl součástí jejich skromného obydlí. Franz sáhl zkřehlou rukou do vyšívané kapsy a vytáhl velký železný klíč, který vzápětí zarachotil v zámku vrat.

O pár okamžiků později už byli v předsíni a sundávali si kabáty pokryté drobnými kapičkami vody. Max ihned vešel do pracovny a zamířil rovnou ke stolu zavalenému papíry. Jedním pohybem ruky smetl netrpělivě veškeré noviny, dokumenty a rozepsané spisy na podlahu. Doprostřed stolu pak položil mohutnou knihu, kterou si přinesl z kanceláře.

Kniha byla vázaná ve staré kůži, jejíž povrch pokrývaly jakési runy. Ihned v ní začal listovat. Všechny stránky byly zašlé a písmo se skoro nedalo přečíst. Některé části byly potrhane, dokonce snad i popálené. Jako by autor objevil zalíbení v cigaretách a nepříjemné chvíle bez nápadů si při psaní krátil tabákem. Po chvílce prohlížení narazil Max na stránce 132 na tenký bloček. Opatrně ho vytáhl a otevřel.

„Vyšetřování zmizelých. Vypracoval: Detektiv Striber,“ přečetl Max první slova nahlas. To probralo Franze ze zasnění a donutilo ho přijít se podívat na onen tajemný objev.

„1. 4. 1908, 3 zmizelí turisté v Krkonoších. Na místě byl nalezen potrháný stan, kniha s runami,“ pokračoval Max ve čtení. „3. 4. 1908, kniha byla přemístěna do muzea v Praze. 5. 4. 1908, zmizela uklízečka v muzeu. Její osobní věci byly nalezeny poblíž vystavené knihy s runami. 6. 4. 1908, kniha byla přemístěna do detektivní kanceláře v centru Prahy. 13. 4. 1908, zmizela celá noční směna v detektivní kanceláři, kromě jednoho detektiva. 14. 4. 1908, detektiv z noční směny byl přemístěn na policejní stanici k podání vysvětlení. Byl zmatený a stále opakoval ‚Přijde si pro vás, přijde si pro nás všechny.‘ 16. 4. 1908, kniha s runami byla přemístěna do pracovny detektiva Stribera, kde bude podro-“

Max se odmlčel.

„Tam jsme to ale přece našli,“ šeptl roztřeseným hlasem Franz, který svému příteli celou dobu hleděl přes rameno.

Poslední slovo v bločku zůstalo nedopsáno. Od posledního písmena se táhla dlouhá čára, jako kdyby autora něco vyděsilo.

„Já ti říkal, že je hloupý nápad tu knihu tahat s sebou!“ vyštěkl Franz na svého přítele. „Na tohle nemám. Musím na čerstvý vzduch.“ S těmito slovy se otočil a vyšel z domu. „Co to Maxe napadlo? Nemůžeme si prostě jednou hledět svýho?“ mručel Franz, když vyšel ven a sahal do kapsy pro cigaretu. Ladným pohybem ji vytáhl a začal škrtat zapalovačem.

V tom ho přepadl nepříjemný pocit.

Jako kdyby ho cosi sledovalo.

Šestý smysl donutil Franze, aby se rozhlédl.

Zamrazilo ho, když spatřil vrata otevřená dokořán a uprostřed ohromnou siluetu velkého černého psa, která hleděla jeho směrem.

Franz se chvíli nedokázal ani pohnout. Rty přitisklé k sobě, zaťaté pěsti i svaly. Po několika nekonečných vteřinách konečně Franz znovu získal kontrolu nad svým tělem a vystřelil na zběsilý úprk.

„Už si pro nás přišel!“ křičel Franz, když prudce rozrazil vchodové dveře. Max sebou trhl a udiveně se podíval Franzovým směrem.

„Franzi, co jsi vidě-“ Max se zarazil uprostřed slova a podíval se za Franze. Ten se instinktivně také otočil. Zpoza rohu vykukovala příšera s široce rozevřenou tlamou a velkými drápy, kterými se držela pootevřených dveří. Max rychle uskočil do pracovny a zabouchl za sebou. Ale Franz se ani nehnul. Démon se k němu nepřírozeně rychle přiblížil, otevřel tlamu a...

Nic se nestalo.

Jako kdyby ta věc zmizela.

Franz stál jako opařený uprostřed předsíně.

Za chvíli se pootevřely dveře a vykoukl Max. Rozhlédl se po místnosti a vyšel z pracovny.

„Jsi tu?“ sykl a vyšel k Franzovi. Však mě musí vidět, pomyslel si Franz. Už už chtěl něco říct, když jím Max prošel, jako kdyby byl z páry.

Jako kdyby tam vůbec nebyl.

Jako kdyby zmizel...